

Rum Mantepaké Wahyu - Nomer Siji

Panuturan Pribadi

Jeff Pippenger

2024-06-28

Lan ing wektu-wektu iku, bakal ana akèh wong padha nglawan ratu ing sisih kidul; uga para begal saka bangsamu bakal ngluhuraké awaké dhéwé kanggo netepaké wahyu iku; nanging wong-wong iku bakal ambruk. Daniel 11:14.

Tembung “doktrin” ing sajroning konteks Kekristenan nglambangaké kayektèn-kayektèn Alkitab sing wis mantep. Manéka organisasi sing ngakoni dhiri minangka Kristen nduwèni piranti doktrin sing béda-béda miturut apa sing padha tetepaké minangka doktrin Alkitabiah, nanging mung ana siji Kayektèn. Bédané antarané “kayektèn mutlak” lan “pluralisme” iku minangka sawijining perkara sing ora klebu ing pangrimbagan kita ing wektu iki.

Mulané Pilatus banjur ngandika marang Panjenengané, “Dadi, apa Kowé iki ratu?” Gusti Yésus mangsuli, “Kowé dhéwé kang ngandika yèn Aku iki ratu. Kanggo iki Aku miyos, lan kanggo iki uga Aku rawuh ing donya, yaiku supaya Aku nekseni bab kayektèn. Saben wong kang asalé saka kayektèn ngrungokaké swaraningSun.” Pilatus ngandika marang Panjenengané, “Apa iku kayektèn?” Sawisé ngandika mangkono, banjur piyambakipun metu manèh marani wong-wong Yahudi, lan ngandika marang wong-wong mau, “Aku ora nemu kaluputan apa-apa ana ing Panjenengané.” Yokanan 18:37, 38.

Kasunyatan iku Sabdaning Allah; iku swaraning Panjenengane lan iku Kristus piyambak.

“Kita kedah sumerep piyambak punapa ingkang dados Kristen punika, punapa ingkang sinebat kayekten, punapa iman ingkang sampun kita tampi punika, punapa pranatan-pranatan Kitab Suci—pranatan-pranatan ingkang kaparingaken dhateng kita saking wewenang ingkang paling inggil. Kathah tiyang ingkang pitados tanpa alesan kangge dados dhasar imanipun, tanpa bukti ingkang cekap bab kayektenipun prakawis punika. Manawi wonten satunggaling pamanggih kaaturaken ingkang salaras kaliyan pamanggih-pamanggihipun piyambak ingkang sampun kabentuk rumiyin, piyambakipun enggal siyap nampi. Piyambakipun boten nalar saking sebab dhateng akibat, imanipun boten gadhah dhasar ingkang sejati, lan ing wekdal pacoban piyambakipun badhe manggih bilih piyambakipun sampun mbangun wonten ing nginggilipun wedhi.”

“Wong kang ngaso kanthi rumangsa cukup marem marang kawruh Kitab Suci sing saiki diduwèni déwé, kang isih ora sampurna, lan ngira menawa iku wis cukup kanggo kaslametané, iku satemené lagi ngaso ana ing sawijining pangapusan sing matèni. Akeh wong sing durung kacukupan kanthi tuntas nganggo alesan-alesan Kitab Suci, supaya padha bisa mbedakaké kasalahan, lan ngukum sakèhé tradhisi lan takhayul kang wis

didolake marang wong-wong kaya déné bebener. Sétan wis nglebokaké gagasan-gagasane dhéwé menyang pangibadah marang Gusti Allah, supaya bisa ngrusak kasederhanan Injil Kristus. Cacahé akèh wong sing ngakoni pracaya marang bebener jaman saiki, nanging ora ngerti apa kang dadi isi iman kang biyèn tau dipasrahaké marang para suci—Kristus ana ing kowé, pangarep-arep kamulyan. Wong-wong mau ngira yèn lagi mbéla tenger-tenger wates lawas, nanging padha suam lan ora preduli. Wong-wong mau ora ngerti apa tegesé ngerajut menyang pengalamane dhéwé lan nduwèni kautaman sejati saka katresnan lan iman. Wong-wong mau dudu pamelajar Kitab Suci sing sregep lan raket, nanging kesed lan ora nggatekaké. Nalika ana béda panemu bab pérangan-pérangan Kitab Suci, wong-wong iki, sing ora sinau kanthi tujuan lan ora mantep ngenani apa sing dipracayani, banjur tiba adoh saka bebener. Kita kuduné nandhesaké marang kabèh wong bab kabutuhan kanggo nyinaoni bebener ilahi kanthi sregep tenanan, supaya padha ngerti yèn pancèn padha ngerti apa iku bebener. Ana sing ngakoni duwé kawruh akèh, lan rumangsa puas karo kaanané, nalika wong-wong mau wis ora duwé semangat maneh tumrap pakaryan, ora duwé katresnan kang murub maneh marang Gusti Allah, lan marang jiwa-jiwa kang marga wong-wong kuwi Kristus wus séda, tinimbang yèn wong-wong mau durung tau wanuh marang Gusti Allah. Wong-wong mau ora maca Kitab Suci [supaya] bisa njupuk sari lan lemaké kanggo jiwane dhéwé. Wong-wong mau ora ngrasa yèn iku swarané Gusti Allah kang lagi ngandika marang wong-wong mau. Nanging, manawa kita arep mangertèni dalan kaslametan, manawa kita arep ndeleng sinar-sinar saka Srengéngé kabeneran, kita kudu nyinaoni Kitab Suci kanthi tujuan, awit janji-janji lan ramalan-ramalan ing Kitab Suci mancorongaké sinar kamulyan kang cetha marang rancangan ilahi panebusan, kang bebener-bebener agung iku durung dimangertèni kanthi cetha.” *The 1888 Materials*, 403.

Kita katimbalan supaya mangertosi punapa doktrin-doktrin punika, saha kados pundi ngaturaken, netepaken, lan mbélani kayekten-kayekten punika.

“Saiki tumrap kita katon ora bisa manawa ana wong kang kudu ngadeg piyambakan; nanging manawa Gusti Allah tau ngandika lumantar aku, wekdalé bakal rawuh nalika kita bakal digawa ana ing ngarsané pasamuwan-pasamuwan pamréntahan lan ing ngarsané èwonan wong marga saka asmanipun, lan saben wong kudu mènèhi alesan bab pracayané. Banjur bakal teka panyumurupan kang paling abot tumrap saben pendirian kang wis dijupuk kanggo kayektèn. Mulané, kita prelu nyinau Sabdaning Allah, supaya kita bisa mangertèni apa sebabé kita pracaya marang piwulang-piwulang kang kita bela. Kita kudu nliti kanthi temenan wahyu-wahyu urip saka Yéhuwah.” *Review and Herald*, December 18, 1888.

Supados kasowan ing ngarsaning “ewu-ewu,” cetha bilih sawatara para pambéla kayektèn ing dina-dina wekasan bakal kapeksa mbélani kayektèn lumantar sawijining médhia kayata télévisi utawi siaran wèb. Kadospundi malih ewu-ewu saged nyeksèni paseksi ingkang dipunaturaken déning satus patang puluh papat ewu? Doktrin-doktrin ingkang kita perjuwangaken netepaken dhasar iman kita.

“Para anggota pasamuwan bakal diuji lan kabuktekaké siji-siji. Wong-wong mau bakal katempataké ing kaanan-kaanan kang bakal meksa dheweke padha mènèhi paseksi tumrap kayekten. Akeh kang bakal katimbangan kanggo matur ana ing ngarsané para dewan lan ana ing pangadilan, mbok menawa piyambakan lan dhewekan. Pengalaman kang mesthiné bisa nulungi dheweke ing mangsa darurat iki wis dilalèkaké kanggo dipikoleh, lan nyawané kabebanan déning rasa getun amarga kalodhangan-kalodhangan kang kasia-sia lan hak-hak istimewa kang dilirwakaké.” Testimonies, volume 5, 463.

Sabdaning Allah ora tau gagal, lan mulane manawa kita arep kaanggep klebu ing antarane satus patang puluh papat ewu iku, kita kudu ngerti apa kang kita percaya adhedhasar apa kang katulis ana ing Sabdaning Allah. Sadurunge wektu pangujian teka, nalika umaté Allah kapeksa nerangake doktrin-doktrin kang padha dipracaya, Allah nglilani kasalahan-kasalahan mlebu supaya meksa umaté Allah nyinaoni Sabdané kanthi temen lan kritis.

Kasunyatan manawa ora ana pasulayan utawa kagelisahan ana ing antarane umaté Allah, aja nganti dianggep minangka bukti sing mesthi yèn wong-wong mau tetep nyekeli piwulang sing bener. Ana alesan kanggo wedi manawa wong-wong mau bisa uga ora kanthi cetha mbedakaké antarane kayektèn lan kasalahan. Nalika ora ana pitakon-pitakon anyar kang dituwuhaké déning panalitèn marang Kitab Suci, nalika ora ana bedané panemu kang bakal ndadèkaké wong-wong neliti Alkitab kanggo awaké dhéwé supaya mesthèkaké yèn padha nduwèni kayektèn, bakal ana akèh wong ing jaman saiki, kaya ing jaman kuna, kang bakal tetep nyekeli tradhisi lan nyembah tanpa ngerti apa kang disembahé.

“Aku wus diparingi pitedah yèn akèh wong kang ngakoni duwé kawruh bab kayektèn jaman saiki, sajatiné ora ngerti apa kang dipracaya. Wong-wong mau ora mangertèni bukti-bukti tumrap kapitayané. Wong-wong mau ora nduwé pangajèn kang trep tumrap pakaryan kanggo wektu saiki. Nalika mangsa pacoban teka, ana wong-wong kang saiki lagi martakaké marang liyané, kang bakal nemu, nalika mriksa pendirian kang dicekelé, yèn ana akèh prakara kang ora bisa diwènèhi alesan kang maremaké. Sadurungé diuji mangkono, wong-wong mau ora ngerti sepira gedhéné kabodhoanipun. Lan ana uga akèh wong ing pasamuwan kang nganggep wis temtu yèn wong-wong mau ngerti apa kang dipracaya; nanging, nganti pasulayan muncul, wong-wong mau ora ngerti kalemahané dhéwé. Nalika kapisah saka wong-wong kang padha kapitayané lan kapeksa ngadeg piyambakan, ijen lan dhéwé, kanggo njlentrehaké kapitayané, wong-wong mau bakal kaget ndeleng sepira ruweté pamanggihé bab apa kang wis ditampa minangka kayektèn. Mesthi yèn ana ing antarané kita panyimpangan saka Gusti Allah kang gesang lan pambalikan marang manungsa, yaiku nyelehake kawicaksanan manungsa ing panggonané kawicaksanan ilahi.

“Gusti Allah bakal ngenthakaké umaté; manawa sarana-sarana liyané gagal, bidah-bidah bakal mlebu ing antarané wong-wong mau, kang bakal nyaring wong-wong mau, misahaké damèn saka gandum. Pangéran nimbali kabèh wong sing percaya marang Sabdané supaya tangi saka turu. Pepadhang kang aji wis rawuh, sing cocog kanggo

jaman iki. Iku yaiku kayektèning Kitab Suci, kang nuduhaké bebaya-bebaya sing wis ana ing ngarepé kita. Pepadhang iki kuduné nuntun kita marang panyinau Kitab Suci kanthi sregep lan marang pamariksaan kang paling tliti tumrap piwulang-piwulang sing kita ugemi. Gusti Allah kersa supaya kabèh aspek lan pendirianing kayektèn ditliti kanthi temenan lan tanpa kendhat, kanthi pandonga lan pasa. Para pracaya aja nganti mapan ing panganggep-panganggep lan pamanggih-pamanggih kang ora cetha bab apa kang dadi kayektèn. Imané kudu katetepaké kanthi mantep ing Sabdaning Allah, supaya nalika mangsané panggènan bakal teka lan wong-wong mau digawa ing ngarepé para dewan kanggo mènèhi tanggung jawab bab imané, wong-wong mau bisa mènèhi alesan tumrap pangarep-arep kang ana ing wong-wong mau, kanthi andhap asor lan wedi.”

“Ngobrak-obrak, ngobrak-obrak, ngobrak-obrak. Pokok-pokok sing kita aturake marang jagad iki kudu dadi kasunyatan sing urip tumrap kita. Iku wigati manawa, nalika mbélani piwulang-piwulang sing kita anggep minangka artikel-artikel iman sing dhasar, kita aja nganti ngidinaké awak kita migunakaké bantahan-bantahan sing ora satemené kukuh kabeh. Bantahan-bantahan kaya mangkono bisa waé migunani kanggo ngeningaké wong sing nentang, nanging ora ngormati kayektèn. Kita kudu ngaturaké bantahan-bantahan sing kukuh, sing ora mung bakal ngeningaké para lawan kita, nanging uga bakal tahan marang panaliten sing paling raket lan paling njlimet. Ana bebaya gedhé tumrap wong-wong sing wis nglatih awaké dhéwé dadi juru debat, yaiku manawa wong-wong mau ora bakal nangani pangandikaning Allah kanthi adil. Nalika ngadhepi wong sing nentang, kudu dadi upaya kita sing temen supaya ngaturaké pokok-pokok perkara kanthi cara sing bisa ngugah keyakinan ing pikirane, dudu mung ngupaya kanggo maringi kapercayan marang wong pracaya.”

“Apa waé kemajuan intelektualé manungsa, aja nganti sedhéla waé dhèwèké ngira yèn ora perlu ana panyelidikan Kitab Suci sing jero lan terus-menerus supaya oleh pepadhang sing luwih gedhé. Minangka sawijining umat kita katimbali, saben wong pribadi, supaya dadi murid wulangan babagan pamedhar wangsit. Kita kudu waspada kanthi temen-temen, supaya bisa mbedakaké saben sinar pepadhang sing bakal diparingaké Gusti Allah marang kita. Kita kudu nyekel padhangé kayektèn sing wiwit sumunar kapisan; lan lumantar panaliten sing kebak pandonga, pepadhang sing luwih cetha bisa dipikoleh, kang banjur bisa dipratélakaké marang wong liya.” Testimonies, volume 5, 708.

“Para siswa wangsit” sing ing pungkasané mbentuk golongan sèket éwu patang puluh papat bakal “diuji lan kabuktèkaké siji-siji,” sadurungé ngadhepi kakuwasan donya sing njalari krisis lan panganiaya angger-angger Minggu sing bakal enggal teka. Wong-wong sing setya luwih dhisik bakal “digugah” déning Gusti Allah. Para prawan sing turu bakal “digugah” saka turu lesu sing ndadèkaké wong-wong mau kecemplung sajroning mangsa tundha. Manawa wong-wong mau ora gelem tangi déning piwulang sing wis diparingaké Gusti Allah lumantar artikel-artikel sing wis disebaraké wiwit Juli 2023, mula Gusti Allah bakal nglilakaké “panyimpangan piwulang” supaya “mlebu ana ing antarané wong-wong mau,” kang bakal ngrampungaké pamisahan gandum lan ilalang lumantar sawijining proses pengayakan. Saiki kita lagi ana ing proses pengayakan iku.

Ana telung pilihan kang kasedhiya tumrap wong-wong kang wis ngetutake ing pasulayan bab pangenalan kang bener marang Roma Modern. Salah siji pilihan yaiku menawa Amérika Sarékat iku Roma Modern, pilihan liyane yaiku menawa kakuwatan kepausan iku Roma Modern, lan pilihan katelu yaiku menawa loro panemu sadurungé iku salah lan ana kakuwatan liya kang dilambangaké déning para perampog saka bangsané Daniel, kang ngluhuraké awaké dhéwé, banjur tiba, lan netepaké wahyu mau ing ayat patbelas saka Daniel pasal sewelas.

Aku mratelakaké yèn pasulayan ngenani apa Roma Modern iku kuwasa kapapaan utawa Amerika Sarékat, wis diidnaké mlebu ing gerakan iki kanthi ancas meksa umaté sinau Sabda kenabiané. Gusti Allah wis ndadosaké pasulayan iki minangka pratélan sih-palimirmané. Aku mratelakaké yèn pasulayan iki luwih nyawisaké umaté kanggo krisis sing bakal teka tinimbang mung netepaké sapa sing bener lan sapa sing luput bab Roma Modern. Pasulayan iki diidnaké lan dirancang déning Gusti Allah kanggo nduduhaké, marang sapa waé sing gelem ndeleng, yèn pangerten pribadiné dhéwé babagan Sabda kenabiané durung pepak utawa kliru. Mulané, pasulayan iki dadi bukti sih-palimirmané Gusti Allah.

Polemik punika boten namung nyangkut pangenalan sinten daya ingkang dipunlambangaken déning para begal saking umatmu, nanging ugi nyangkut punapa metodologi garis ing nginggil garis ingkang sami dipunugemi déning kalih pihak ing polemik punika sampun dipunterapkan kanthi leres. Paugeran-paugeran kenabian ingkang gegayutan kaliyan metodologi garis ing nginggil garis punika nyakup prinsip-prinsip kenabian mirunggan ingkang badhé dados pérangan saking proses panyaringaning gandum lan ilalang. Tiga unsur saking metodologi garis ing nginggil garis ingkang miturut pamanggih kula saweg dipunsalahmangertosi ing polemik sapunika punika inggih Kristus minangka Kaleresan, lan Kristus minangka Alfa lan Omega, saha sawijining panrapan rangkep tiga tumrap ramalan.

Ing pungkasan, wong-wong kang tetep nyekel pangerten kang kliru tumrap ayat patbelas saka Daniel sewelas bakal kabukten yèn lagi ngedegaké pandhangan doktrinalé ing ndhuwur tafsiran pribadi.

Kita uga nduwèni pangandika wewatoning nabi kang luwih temtu; lan tumindakmu becik manawa kowe nggatekake iku, kaya marang pepadhang kang madhangi ing papan kang peteng, nganti ésukingsuné dina sumunar, lan lintang ésuk njedhul ana ing atimu: Kaping pisan sumurupa iki, yèn ora ana wewatoning nabi ing Kitab Suci kang asalé saka panfsirané dhéwé. Awit wewatoning nabi iku biyèn ora tumeka marga saka karsané manungsa: nanging para wong suci kagungané Allah padha ngandika marga kagèrakaké déning Sang Roh Suci. 2 Petrus 1:19–21.

Ing pasulayan gegayutan ayat kaping patbelas, tuladha saka apa kang dakmangertèni minangka “tafsir pribadi” kapanggih ana ing The Great Controversy.

“Amarga Sabat wis dadi titik pasulayan kang mirunggan ing sajroning jagad Kristen kabèh, lan para panguwasa agama uga para panguwasa sipil wis padha gumandhul kanggo meksa pangibadah dina Minggu, penolakan kang tetep saka golongan cilik minoritas kanggo nyerah marang panjaluk kang populer iku bakal ndadèkaké wong-wong mau dadi sasaran pamedhar sengit kang lumrah saindenging jagad. Bakal didhesekaké yèn sawetara wong kang ngadeg nentang sawijining pranatan greja lan angger-angger nagara iku ora pantes ditolerir; yèn luwih becik wong-wong mau nandhang sangsara tinimbang bangsa-bangsa kabèh katibanan reruwetan lan tanpa angger-angger. Bantahan kang padha iki wis dikemukakaké pirang-pirang abad kapungkur marang Kristus déning ‘para panguwasa umat.’ ‘Iku migunani tumrap kita,’ pangandikané Kayafas kang licik, ‘yèn siji wong mati kanggo umat, lan aja nganti bangsa kabèh binasa.’ Yokanan 11:50. Bantahan iki bakal katon mesthi lan ora kabantah; lan pungkasane bakal katanggepaké sawijining paugeran marang wong-wong kang nyucekaké Sabat saka pepakon kaping papat, kanthi nyatakake yèn wong-wong mau pantes nampa paukuman kang paling abot lan maringi kabebasan marang rakyat, sawisé sawetara wektu, kanggo matèni wong-wong mau. Romanisme ing Jagad Lawas lan Protestantisme murtad ing Jagad Anyar bakal nindakaké laku kang padha marang wong-wong kang ngormati sakabèhing pepakon ilahi.” *The Great Controversy*, 615.

“Jagad Kristen” nggambarake komunitas umat Kristen ing saindenging jagad utawa badan bebarengan saka nagara-nagara lan kabudayan-kabudayan sing mayoritasé Kristen. Tembung iki asring dienggo kanggo nandhani pérangan-péranganing jagad sing ana ing ngendi agama Kristen dadi agama sing nguwasani lan wis menahi pangaribawa gedhé marang kabudayan, hukum, lan norma-norma sosial. Jagad Kristen nyakup jembaré agama Kristen ing donya iki miturut para pandhèrèké, pangaribawa kabudayané, lan wigati sajarahé. Tanpa ngilangi pangulangan sing ana ing Ellen White CD-ROM, tembung Christendom katon kaping satus pitung puluh enem. Miturut géografi, Sister White nedahake yèn Christendom ing umum nggambarake Éropah lan Amérika. Ing konteks Sister White, Éropah dianggep minangka Donya Lawas lan Amérika minangka Donya Anyar.

“Nanging kéwan galak mawa sungu kaya cempé iku katon ‘muncul saka ing bumi.’ Tinimbang ngrebut lan nggulingaké kakuwasan-kakuwasan liya supaya bisa ngadegaké dhiriné, bangsa kang mangkono iku kudu njedhul ana ing wewengkon kang sadurungé durung dienggoni lan tuwuh sethithik mbaka sethithik kanthi tentrem. Mulané, bangsa iku ora bisa njedhul ana ing antarané bangsa-bangsa ing Donya Lawas kang sesak lan padha rebutan—segara kang ribut saka ‘umat, lan wong akèh, lan bangsa-bangsa, lan basa-basa.’ Bangsa iku kudu digolèki ana ing Bawana Kulon.”

“Bangsa apa ing Donya Anyar kang ing taun 1798 lagi munggah dadi kakuwasan, maringi pratandha bakal nduwèni kakuwatan lan kaluhuran, lan narik kawigatèn jagad? Panrapan saka pralambang iku ora mbukak pitakon apa-apa. Ana siji bangsa, lan mung siji, kang nyukupi katrangan-katrangan saka pamedhar wangsit iki; iku kanthi cetha tanpa kliru nuding marang United States of America.” *The Great Controversy*, 441.

Ukara pungkasan ing paragraf sing lagi kita rembug iki wis digunakaké kanggo ngusulaké manawa “Romanisme ing Donya Lawas lan Protestantisme murtad ing Donya Anyar” iku ngidentifikasi “Romanisme ing Donya Lawas” minangka kapausan sajroning Jaman Peteng, lan Amérika Sarékat (Protestantisme murtad) minangka Roma Modern, sing diwakili déning ukara “Protestantisme murtad ing Donya Anyar.” “Lawas” ditemtokaké minangka sajarah kapungkur, lan “Anyar” ditemtokaké minangka sajarah modhèren utawa sajarah saiki. Panerapan iku nyimpangaké pangerten sing wis mapan saka Sister White ngenani Kristènitás uga Donya Lawas lan Donya Anyar.

Wong-wong sing nerapake ukara iku miturut sajarah biyèn lan mangsa ngarep, ngidentifikasi “tafsiran pribadi” kanthi pasulayan langsung marang teges sing dimaksud déning Sister White. Panyandra iku ngemu teges manawa “Donya Lawas” nggambarake sajarah biyèn lan “Anyar” nggambarake sajarah modern utawa sajarah saiki (Anyar).

Pethikan punika ngandika, “badhe ngoyak.” Romanisme lan Protestantisme murtad “badhe nglajengaken lampah ingkang sami dhateng tiyang-tiyang ingkang ngormati sadaya pranatan ilahi.” Donya Lawas ing pethikan punika inggih punika Éropah, lan Donya Anyar punika Amérika. Sister White ngajaraken bilih saindenging jagad badhe kaadhepi déning ujian angger-angger Minggu, lan bilih Romanisme badhe mimpin wonten ing panganiaya wonten Éropah, sarta Protestantisme murtad badhe mimpin wonten ing panganiaya wonten Amérika. Amérika lan Éropah punika ingkang kaandharaken dados “Christendom.” Romanisme saha Protestantisme murtad kalih-kalihipun “badhe nglajengaken lampah ingkang sami dhateng tiyang-tiyang ingkang ngormati sadaya pranatan ilahi.”

“Bakal ngoyak” iku nuduhaké sawijining tumindak ing tembéning mangsa déning kaloro kakuwasan mau, lan miturut tata basa pancèn ora bisa kanggo nyaranaké yèn Romanisme saka Donya Lawas iku yaiku kakuwasan kapapan ing Jaman Peteng. Panganiaya kang ditindakake déning kaloro kakuwasan mau iku nganggo wektu tembéning mangsa. Tegesé frasa iku yaiku “bakal ngoyak,” lan maknané ngetutaké utawa ngoyak sawijiné prakara kanthi ancas supaya bisa nggayuh utawa ngolehaké. Iki ngemot teges tumindak ing tembéning mangsa nalika sawijiné wong utawa golongan setya ngupaya kanthi aktif marang sawijining ancas utawa tujuan.

Ukara kasebut bisa ditrapake ing manéka warna konteks: “Dheweke bakal ngudi karir ing bidang kadokteran,” tegesé dheweke ngrancang nyambut gawé tumuju dadi tenaga profesional medis. “Dheweke bakal ngudi gelar ing bidang tèknik,” nuduhaké yèn dheweke duwe ancas sinau tèknik ing lembaga pendhidhikan dhuwur. “Tim iku bakal ngudi proyek kasebut nganti rampung,” mratélakaké yèn tim mau bakal terus nggarap proyek kasebut nganti kasil dirampungaké. “Wong-wong mau bakal ngupadi langkah hukum marang perusahaan kasebut,” tegesé dheweke nduwèni niat njupuk tindak hukum kanggo nanggapi sawijining pangadilan utawa ngupaya kaadilan. Sakabèhé, “bakal ngudi” utawa “bakal ngupadi” ngemu teges tekad, prasetya, lan ancas kang cetha kanggo nggayuh sawijining tujuan utawa asil tartamtu ing tembé.

Pangertèn pribadi sing dipigunakaké kanggo mulang yèn Romanisme ing Donya Lawas iku wis dadi sajarah kang kepungkur, banjur dipigunakaké minangka tumpakan kanggo nyangga panrapan kang kliru tumrap sawijining panrapan kaping telu saka ramalan. Panemu iku ngandharaké yèn panrapan kaping telu tumrap Roma makili Roma pagan, banjur Roma kapausan, lan sabanjuré Amerika Sarékat minangka kang katelu saka telung “Roma” mau. Sawijining panrapan kang cacat lan meh padha wis tau dipigunakaké sawatara wektu sawisé 11 September 2001, nalika sapérangan golongan misah saka gerakan amarga kitab Yoèl.

Banjur pasulayan iku diwiwiti ing sawijining camp meeting ing Kanada, nalika penerapan rangkap telu tumrap telung bilai dilebokake menyang kitab Yoèl kanggo mulang manawa Islam saka bilai katelu iku bangsa sing teka nglawan tanah mau ing ayat nem pasal siji. Bangsa iku yaiku Roma kapausan, nanging sawijining tafsiran pribadi dipralebokake kanthi ngakoni yèn bangsa iku Islam. Penerapan rangkap telu tumrap telung bilai wis netepake Islam minangka kakuwatan tanggal 11 September 2001, lan tafsiran pribadi anyar mau meksa yèn kakuwatan kapausan ing Yoèl pasal siji saestu iku Islam. Sawijining tafsiran pribadi sing nolak pangenalan kang bener tumrap kakuwatan kapausan ing kitab Yoèl dikuwatake déning penerapan telung bilai kang kliru. Saiki sawijining tafsiran pribadi sing nyingkirake kakuwatan kapausan demi Amérika Sarékat lagi dipralebokake.

Prakara kang wis ana, iku kang bakal ana; lan apa kang wis katindakake, iku uga kang bakal katindakake: lan ora ana prakara anyar ana ing sangisoring srengéngé. Apa ana samubarang kang bisa diucapaké, Lah, iki anyar? iku wis ana wiwit jaman biyèn, kang wis ana sadurungé kita. Pengkhotbah 1:9, 10.

Padhané-padhané ing jaman pungkasan nyakup balèné padhané-padhané lawas, lan Daniel pasal sewelas ngemot padhané Uriah Smith nalika nerapaké tafsiran pribadiné dhéwé marang pralambang raja ing lor. Kanthi mangkono, dhèwèké ngrakit sawijining pangerten babagan Daniel pasal sewelas sing mung ngasilaké pepeteng. Ing dina-dina pungkasan iki, padhané-padhané sing dibalèni kuwi mligi nandhesaké pangenalan woh saka nerapaké tafsiran-tafsiran pribadi marang kayektèn sing wis mapan. Iki sing ditindakaké Smith ing bukuné, Daniel and the Revelation. Iki uga sing ditindakaké ing padhané ing kitab Yoel, lan iki uga dinamika sing padha sing lagi dienggo nalika sawijining paragraf saka The Great Controversy nyingkiri tegesing tembung ing donya lan ing tulisan-tulisané Ellen White babagan apa sing diwakili déning “Christendom”, bebarengan karo panolakan marang paugeran dhasar tata-basa sing mratélakaké yèn ukara “will pursue” nuduhaké sawijining prastawa ing mangsa ngarep. Saka titik rujukan kuwi, gagasan kang cacad yèn “Old World” iku sajarahing kakuwatan paus wiwit taun 538 tekan 1798, banjur dienggo kanggo mbantah pangerten sing wis mapan ngenani teges saka sawijining aplikasi telu-lapis saka ramalan.

“Kabèh kang wis katetepaké déning Allah ing sajarah kenabian supaya kaleksanan ing jaman biyèn, wis kaleksanan; lan kabèh kang isih bakal rawuh miturut runtutané uga bakal kaleksanan. Daniel, nabi Allah, ngadeg ana ing panggonané. Yohanes ngadeg ana ing panggonané. Ing Kitab Wahyu Sanga saka taler Yehuda wis mbukak marang para pamaos wangsit kitab Daniel, lan kanthi mangkono Daniel ngadeg ana ing panggonané.

Panjenengané maringi paseksiné, yaiku apa kang wis kapangandikakaké déning Pangéran marang dhèwèké lumantar wahyu ngenani prastawa-prastawa gedhé lan nggegirisi kang kudu kita mangertèni, nalika kita ngadeg ana ing pucuking ambang kaleksanané.”

“Ing sajarah lan pameca, Sabda Allah nggambarake pasulayan dawa sing tanpa pedhot antarane kayekten lan kasalahan. Pasulayan iku isih lumaku nganti saiki. Prekara-prekara kang wus kelakon, bakal kaulang maneh. Padudon-padudon lawas bakal diuripake maneh, lan piwulang-piwulang anyar bakal tansah tuwuh. Nanging umate Allah, kang ing kapitadosan lan kayektening pameca kang katindakaké ana ing sajroning nglairake pawarta malaekat kapisan, kapindho, lan katelu, padha sumurup ana ing ngendi papan ngadege. Dheweke duwe pengalaman kang luwih aji tinimbang emas murni. Dheweke kudu jejeg kukuh kaya watu karang, nyekel wiwitaning kapitadosane kanthi teguh nganti tumeka ing wekasan.” Selected Message, buku 2, 109.

Kanthi gampang saged kabukten bilih Sister White ngenali “wiwitaning kapitadosanipun” Paulus minangka kayektèn-kayektèn dhasar Adventisme. Para Millerit mulang bilih para begal saking bangsanira iku kakuwasan kapapaan, lan wiwit taun 1989 salajengipun, gerakaning satus patang puluh papat ewu wis bola-bali netepaken pangertosan ingkang sami babagan pralambang punika kados dene para Millerit. Saiki wonten “teori enggal” ngenani sinten para begal saking bangsanira punika, lan punika sampun nguripaken malih sawijining pasulayan lawas awit ngginakaken pangenalan ingkang klentu tumrap sawijining pralambang kenabian ingkang sampun mapan kanggé mbangun sawijining modhel kenabian ingkang katetegaken wonten ing nginggilipun wedhi. Menapa punika tafsiran pribadinipun Smith, utawi panganggon klentu tumrap bangsa ing Yoel pasal satunggal, utawi pangenalan Amerika Serikat minangka Roma Modern; katiga kekliruan punika nyerang pangertosan ingkang leres babagan Roma kapapaan ing dinten-dinten pungkasan, lan kanthi mekaten nyerang pralambang ingkang netepaken wahyu kenabian ingkang ngenali menapa umatipun Allah badhé tiwas utawi gesang.

Ing tembé, Romanisme ing Éropah lan Protestantisme murtad ing Amérika “bakal nindakaké” panganiaya tumrap wong-wong kang netepi dina Sabat, kaya kang wis kalakon sajroning sajarah suci kabèh.

“Allah bakal ngurugaké umaté; manawa sarana-sarana liya gagal, bidah-bidah bakal mlebu ing antarané wong-wong mau, kang bakal nyaring wong-wong mau, misahaké damèn saka gandum. Pangéran nimbali kabèh wong kang pracaya marang pangandikané supaya tangi saka turu. Pepadhang kang aji wis rawuh, kang cocog kanggo wektu iki. Iki iku kayektèn Kitab Suci, kang nuduhaké bebaya-bebaya sing wis ana pas ing ngarepé kita. Pepadhang iki kuduné nuntun kita marang panalitèn Kitab Suci kanthi temen lan pamriksan kang paling tliti tumrap pendirian-pendirian kang kita ugemi. Allah kersa supaya sakabèhé aspek lan pendirian kayektèn diselidiki kanthi jangkep lan tanpa kendhat, kanthi pandonga lan pasa. Wong-wong pracaya ora kena leren ana ing panganggep-panganggep lan gagasan-gagasan kang samar bab apa kang dadi kayektèn.” Gospel Workers, 299.

Kita badhé nerusaké pamikiran-pamikiran punika ing artikel salajengipun.